

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobkyne **Ing. M. T.**, bývajúcej v Ž., zastúpenej Mgr. H. W., advokátom so sídlom v M., proti žalovanému **M., s.r.o.**, so sídlom v Ž., IČO: X., zastúpenému Mgr. M. P., advokátom so sídlom v M., **o neplatnosť okamžitého skončenia pracovného pomeru**, vedenej na Okresnom súde Žilina pod sp. zn. 24 C 133/2009, na dovolanie žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Žiline zo 16. februára 2011 sp. zn. 6 Co 297/2010, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a .**

Žalovaný je povinný zaplatiť žalobkyni do 3 dní náhradu trov dovolacieho konania 64,41 € na účet Mgr. H. W., advokáta so sídlom v M., vedený v S., číslo účtu X..

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Žilina rozsudkom z 26. apríla 2010 č.k. 24 C 133/2009-262 určil, že okamžité skončenie pracovného pomeru dané žalovaným žalobkyni listom z 5. mája 2006 je neplatné. Žalovaného zaviazal nahradiť žalobkyni trovy konania v sume 495,84 € na účet advokáta Mgr. H. W. a v sume 197,42 € na adresu advokáta JUDr. J. Ď.. V odôvodnení uviedol, že z obsahu okamžitého skončenia pracovného pomeru nie je možné ani výkladom vôle zistiť, že by žalovaný ako dôvod pre takéto skončenie pracovného pomeru uvádzal konkrétne pracovné cesty a vyúčtovanie cestovného, ktoré by časovo spadalo do obdobia vyplývajúceho z § 68 ods. 2 Zákonníka práce. Taktiež z jeho obsahu nie je možné dôvodiť, že žalovaný považoval posledné tri porušenia pracovnej disciplíny – neuskutočnené pracovné cesty v roku 2005 za dôvod pre okamžité skončenie pracovného pomeru. Keďže okamžité skončenia pracovného pomeru nebolo určité, nebola splnená jedna z formálnych podmienok

pre tento spôsob skončenia pracovného pomeru, preto žalobe o určenie jeho neplatnosti vyhovel. Výrok o trovách konania odôvodnil § 142 ods. 1 O.s.p.

Krajský súd v Žiline na odvolanie žalovaného rozsudkom zo 16. februára 2011 sp. zn. 6 Co 297/2010 rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil vo výroku vo veci samej, zmenil vo výrok o náhrade trov prvostupňového konania tak, že žalovaného zaviazal zaplatiť žalobkyni 693,26 € trov konania na účet advokáta Mgr. H. W., a žalobkyni nepriznal náhradu trov odvolacieho konania. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožnil so skutkovým stavom zisteným súdom prvého stupňa ako i s jeho právnym posúdením veci, preto s poukazom na § 219 ods. 1 O.s.p. rozsudok prvostupňového súdu vo veci samej ako vecne správny potvrdil a v odôvodnení rozhodnutia sa vyporiadal s odvolacími námietkami žalovaného. Podľa názoru odvolacieho súdu ani následným výkladom tak, ako sa ho snažil urobiť žalovaný, nebolo možné odstrániť neurčitost' okamžitého skončenia pracovného pomeru a dospieť k jednoznačnému záveru, že dôvodom pre okamžité skončenie pracovného pomeru bolo neoprávnené vyúčtovanie pracovných ciest v roku 2005 od mesiaca september. Výrok o náhrade trov prvostupňového konania zmenil z dôvodu nesprávneho určenia platobného miesta súdom prvého stupňa. O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol podľa § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 142 ods. 1 O.s.p. a § 151 ods. 1 O.s.p.

Rozsudok odvolacieho súdu napadol žalovaný dovolaním, v ktorom namietal, že konanie pred odvolacím súdom je postihnuté vadou podľa § 237 písm. g/ O.s.p., ktorú vyvodzoval z možnej zaujatosti JUDr. Eleny Brozmanovej, predsedníčky senátu Krajského súdu v Žiline rozhodujúceho v predchádzajúcom odvolacom konaní vedenom pod sp. zn. 6 Co 190/2007 (rozsudkom z 27. februára 2008 sp. zn. 6 Co 190/2007 bol zmenený zamietajúci rozsudok súdu prvého stupňa a žalobe o určenie neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru vyhovené; tento bol zrušený uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 26. mája 2009 sp. zn. 3 Cdo 176/2006 a vec vrátená odvolaciemu súdu na ďalšie konanie), ako i JUDr. Jána Rybárika, sudcu Okresného súdu Žilina. Uviedol, že dodatočne zistil, že advokát žalobkyne Mgr. H. W., ktorého žalobkyňa „vymenila“ za JUDr. J. Ď. pred prvým odvolacím konaním (6 Co 190/2007), a JUDr. Elena Brozmanová boli blízky rodinní priatelia. Táto zmena a výber nového zástupcu pred odvolacím konaním („presne účelovo podľa zloženia senátu – jeho predsedníčky, odvolacieho súdu“) vzbudzuje u neho oprávnené podozrenie o objektívnosti a nezaujatosti sudcu v tomto prípade rozhodovania. V druhom odvolacom konaní (preskúmanom v danom dovolacom konaní –

poznámka dovolacieho súdu) rozhodoval ten istý senát, okrem sudkyne JUDr. Brozmanovej, z ktorého dôvodu sa podľa jeho názoru nedalo spravodlivo očakávať, že by súd zmenil svoje predchádzajúce rozhodnutie, čo sa aj potvrdilo. Ďalej uviedol, že „rovnako si nevieme vysvetliť inak ako zaujatosť sudcu aj druhé rozhodnutie sudcu v prvostupňovom konaní, keď z právne nevysvetliteľných dôvodov ten istý sudca rozhodol v úplnom rozpore so svojim predchádzajúcim rozhodnutím v uvedenej veci a to ako sám na pojednávaní priznal len z obáv pred disciplinárnou sankciou z dôvodu, že by rozhodol odlišne, ako rozhodol predtým odvolací súd“. Z toho dôvodu aj rozhodnutie sudcu prvostupňového súdu sa mu nejaví ako nestranné a nezávislé. Žalovaný v dovolaní ako ďalšiu vadu konania uviedol vadu v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p., ktorú vyvodzoval z nepreskúmateľnosti oboch rozhodnutí súdov nižších stupňov, z ktorého dôvodu nie je možné objektívne preskúmať správnosť skutkových a právnych záverov súdov. Z uvedených dôvodov žiadal rozsudok odvolacieho súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

Žalobkyňa vo vyjadrení k dovolaniu žalovaného uviedla, že dôvody dovolania nie sú pravdivé, sú vykonštruované a navrhla dovolanie zamietnuť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), zastúpený advokátom (§ 241 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) skúmal najskôr, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom (§ 236 a nasl. O.s.p.).

Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok, ktorým nemožno napadnúť každé rozhodnutie súdu. Výnimočnosti tohto opravného prostriedku zodpovedá právna úprava jeho prípustnosti. Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu, len v prípadoch, v ktorých ho pripúšťa zákon (viď § 236 ods. 1 O.s.p.).

V prejednávanej veci je dovoláním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu. Podľa § 238 ods. 1 O.s.p. je dovolanie prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej. V zmysle § 238 ods. 2 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež proti rozsudku, v ktorom sa odvolací súd odchyľil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci. Podľa § 238 ods. 3 O.s.p. je dovolanie

prípustné tiež vtedy, ak smeruje proti potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu, vo výroku ktorého odvolací súd vyslovil, že dovolanie je prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4.

Keďže podané dovolanie nesmeruje proti zmeňujúcemu rozsudku, ale takému potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu, vo výroku ktorého odvolací súd nevyslovil, že dovolanie proti nemu je prípustné ani takému potvrdzujúcemu rozsudku súdu prvého stupňa, v ktorom súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4, nemožno prípustnosť podaného dovolania vyvodiť z § 238 ods. 1 O.s.p., ani z § 238 ods. 3 O.s.p. Dovolanie nie je prípustné ani podľa § 238 ods. 2 O.s.p., nakoľko odvolací súd sa neodchýlil od právneho názoru vyloveného Najvyšším súdom Slovenskej republiky v zrušujúcom uznesení z 26. mája 2009 sp. zn. 3 Cdo 176/2008.

Dovolanie žalovaného by mohlo byť procesne prípustné, len ak by v konaní, v ktorom bol vydaný napadnutý rozsudok, došlo k procesnej vade uvedenej v § 237 O.s.p. Povinnosť skúmať, či konanie nie je zaťažené niektorou z nich, vyplýva pre odvolací súd z § 242 ods. 1 O.s.p. Dovolací súd sa z tohto dôvodu neobmedzil len na skúmanie prípustnosti dovolania podľa § 238 O.s.p., ale sa zaoberal tiež otázkou, či v konaní nedošlo k procesnej vade v zmysle § 237 O.s.p. Toto ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vtedy, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát. Z hľadiska § 237 O.s.p. sú právne významné len tie procesné nedostatky, ktoré vykazujú znaky väd taxatívne v ňom vymenovaných; iné procesné vady konania alebo nesprávnosti rozhodovania, i keby k nim v konaní došlo, nezakladajú prípustnosť dovolania podľa tohto ustanovenia. Treba zdôrazniť, že pri posudzovaní existencie procesnej vady uvedenej v § 237 O.s.p. ako dôvodu, ktorý zakladá prípustnosť dovolania, nie je významný subjektívny názor účastníka, ale len zistenie, že v konaní došlo k takejto vade.

Procesné vady konania v zmysle § 237 písm. a/ až e/ O.s.p. dovolateľ nenamietal a v dovolacom konaní ich existencia nevyšla najavo. Prípustnosť dovolania žalovaného preto z týchto ustanovení nemožno vyvodiť.

So zreteľom na obsah dovolania sa dovolací súd osobitne zamerlal na posúdenie, či konanie nie je zaťažené vadami v zmysle § 237 písm. f/ a g/ O.s.p.

Podľa ustanovenia § 237 písm. f/ O.s.p. dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom.

Pod odňatím možnosti pred súdom konať treba rozumieť závadný procesný postup súdu, ktorým sa účastníkovi znemožní realizácia jeho procesných práv, priznaných mu v občianskom súdnom konaní za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov (napr. práva zúčastniť sa na pojednávaní, vyjadrovať sa k veci, navrhovať dôkazy, podať opravný prostriedok alebo vyjadrenie, v stanovenej lehote urobiť procesný úkon a pod.). Dovolací súd z obsahu spisu nezistil, že by konanie pred súdmi nižších stupňov bolo postihnuté procesnou vadou, znemožňujúcou žalovanému realizáciu jeho procesných práv.

Dovolateľ v súvislosti s tvrdením procesnej vady konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. namieta porušenie jeho práva na spravodlivý súdny proces. Podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky každý má právo domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky. Jedným z aspektov práva na spravodlivý proces je tiež právo účastníka na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva totiž aj povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (I. ÚS 46/05). Vada nedostatku dôvodov rozhodnutia sama osebe (pri inak správnom rozhodnutí) nemusí (ale) disponovať potrebnou ústavnoprávnou intenzitou smerujúcou k porušeniu označených práv (III. ÚS 228/06, I. ÚS 53/10, III. ÚS 99/08). Vzhľadom na námietky dovolateľa bolo potrebné v dovolacom konaní vyriešiť otázku, či (prípadné) nedostatočné odôvodnenie napadnutého rozsudku odvolacieho súdu zakladá procesnú vadu konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. alebo či má za následok (len) procesnú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.

Ústava Slovenskej republiky neupravuje, aké dôsledky majú jednotlivé procesné nesprávnosti, ku ktorým v praxi dochádza v konaní pred súdmi, ani nestanovuje predpoklady ich možnej nápravy v opravnom konaní. Bližšiu úpravu ústavne garantovaného práva na súdnu ochranu obsahuje Občiansky súdny poriadok, ktorý vo svojich ustanoveniach predpokladá aj možnosť vzniku určitých procesných pochybení súdu v občianskom súdnom konaní. V nadväznosti na podstatu, význam a procesné dôsledky týchto pochybení upravuje Občiansky súdny poriadok aj predpoklady a podmienky, za ktorých možno v dovolacom konaní napraviť procesné nesprávnosti konania na súdoch nižších stupňov. Najzávažnejším procesným vadám konania, ktoré sú taxatívne vymenované v § 237 O.s.p., pripisuje Občiansky súdny poriadok osobitný význam – vady tejto povahy považuje za okolnosť zakladajúcu prípustnosť dovolania (viď § 237 O.s.p.) a zároveň tiež za prípustný dovolací dôvod (viď § 241 ods. 2 písm. a/ O.s.p.). Aj niektorým ďalším procesným vadám konania nedosahujúcim stupeň závažnosti procesných väd v zmysle § 237 O.s.p. pripisuje Občiansky súdny poriadok význam. „Iné vady, ktoré mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci“ považuje ale – na rozdiel od procesných väd vymenovaných v § 237 O.s.p. – (len) za relevantný dovolací dôvod (viď § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.), pričom však vady tejto povahy prípustnosť dovolania nezakladajú.

Na posúdenie prípustnosti dovolania – aj z aspektov vyplývajúcich z ustanovenia § 237 písm. f/ O.s.p. – je zásadne príslušný dovolací súd (viď IV. ÚS 238/07). Na základe uznesenia občianskoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky bol v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky ako judikát R 111/1998 uverejnený rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 28. augusta 1997 sp. zn. 2 Cdo 5/1997, v zmysle ktorého „konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.) aj vtedy, ak odvolací súd svoj právny záver riadne neodôvodnil, takže jeho rozsudok zostal nepreskúmateľný“. Podľa právneho názoru dovolacieho súdu je názor zaujatý v uvedenom judikáte plne opodstatnený aj v prejednávanej veci a dovolací súd ani v danom prípade nemá dôvod odkloniť sa od tohto názoru. Právna kvalifikácia nepreskúmateľnosti rozhodnutia súdu nižšieho stupňa ako dôvodu zakladajúceho (len) tzv. inú vadu konania pritom vyplýva aj z rozhodnutí iných senátov Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (viď napríklad rozhodnutia sp. zn. 1 Cdo 140/2009, 2 M Cdo 18/2008, 4 M Cdo 310/2009 a 5 Cdo 290/2009). Preto sama skutočnosť, že v konaní prípadne došlo k procesnej vade tejto povahy (nepreskúmateľnosť rozhodnutia), nemôže

v danom prípade založiť prípustnosť dovolania žalovaného, lebo nejde o vadu v zmysle § 237 O.s.p.

S prihliadnutím na obsah dovolania sa dovolací súd osobitne zamerlal tiež na otázku, či vo veci nerozhodoval vylúčený sudca (§ 237 písm. g/ O.s.p.).

Žalovaný v priebehu prvostupňového či odvolacieho konania neuplatnil námietku zaujatosti sudov prvostupňového a odvolacieho súdu; urobil to až v (druhom) dovolaní. Neexistencia žiadneho rozhodnutia alebo existencia právoplatného rozhodnutia nadriadeného súdu o tom, že sudca je alebo nie je vylúčený z prejednávania a rozhodovania vecí, nebráni dovolaciemu súdu pri skúmaní podmienok prípustnosti dovolania v zmysle ustanovenia § 237 písm. g/ O.s.p., posúdiť túto otázku samostatne (R 59/1997).

Podľa § 14 ods. 1 O.s.p. sudcovia sú vylúčení z prejednávania a rozhodovania vecí, ak so zreteľom na ich pomer k veci, k účastníkom alebo k ich zástupcom možno mať pochybnosti o ich nezaujatosti. Podľa § 14 ods. 3 O.s.p. dôvodom na vylúčenie sudcu nie sú okolnosti, ktoré spočívajú v postupe sudcu v konaní o prejednávanej veci alebo v jeho rozhodovaní v iných veciach.

Podľa § 15a O.s.p. účastníci majú právo z dôvodov podľa § 14 ods. 1 uplatniť námietku zaujatosti voči sudcovi, ktorý má vec prejednať a rozhodnúť (ods. 1). Účastník môže uplatniť námietku zaujatosti podľa odseku 1 najneskôr na prvom pojednávaní, ktoré viedol sudca, o ktorého vylúčenie ide, alebo do 15 dní, odkedy sa mohol dozvedieť o dôvode, pre ktorý je sudca vylúčený (ods. 2). V námietke zaujatosti musí byť uvedené, proti komu smeruje, dôvod, pre ktorý má byť sudca vylúčený, a kedy sa účastník podávajúci námietku zaujatosti o dôvode vylúčenia dozvedel. Na podanie, ktoré nespĺňa náležitosti námietky zaujatosti, súd neprihliadne; v tomto prípade sa vec nadriadenému súdu nepredkladá (ods. 3). Ak sa námietka zaujatosti týka len okolností ustanovených v § 14 ods. 3, súd na námietku zaujatosti neprihliada; v tomto prípade sa vec nadriadenému súdu nepredkladá (ods. 5).

Z obsahu dovolania žalovaného vyplýva, že zaujatosť sudcov senátu Krajského súdu v Žiline v zložení JUDr. Yvetta Dzugasová – predsedníčka senátu a Mgr. Katarína Beniačová a JUDr. František Potocký – členovia senátu, rozhodujúceho v danej veci rozsudkom zo 16. februára 2011 sp. zn. 6 Co 297/2010, vidí v tom, že tento senát pri rozhodovaní bol

ovplyvnený predchádzajúcim rozhodnutím v danej veci (rozsudok z 27. februára 2008 sp. zn. 6 Co 190/2007), na ktorom sa zúčastnila okrem JUDr. Dzugasovej a Mgr. Beniačovej aj JUDr. Elena Brozmanová v postavení predsedníčky senátu, ktorá podľa jeho dodatočne získaných zistení bola v priateľskom vzťahu s advokátom žalobkyne Mgr. H. W..

Najvyšší súd Slovenskej republiky po preskúmaní veci dospel k záveru, že žalovaný neuviedol žiadny zákonom uznaný dôvod zaujatosti, na základe ktorého by sa mohla spochybníť zaujatosť sudcov senátu Krajského súdu v Žiline JUDr. Yvetty Dzugasovej – predsedníčky senátu a Mgr. Kataríny Beniačovej a JUDr. Františka Potockého – členov senátu, ktorí v danej veci rozhodovali rozsudkom zo 16. februára 2011 sp. zn. 6 Co 297/2010. Žalovaný totiž dôvod ich zaujatosti vyvodzuje z údajného priateľského vzťahu JUDr. Eleny Brozmanovej k zástupcovi žalobkyne Mgr. H. W., ktorá však v štádiu rozhodovania uvedeným rozsudkom sa na rozhodovaní nezúčastnila; tento dôvod je na vylúčenie sudcov nepostačujúci. Ďalšie spochybnenie zaujatosti vyššie uvedených sudcov spočívajúce podľa žalovaného v tom, že sa „nedalo spravodlivo očakávať, že by súd zmenil svoje predchádzajúce rozhodnutie, čo sa aj potvrdilo“ taktiež nemôže vyvolať účinky podľa § 14 ods. 1 O.s.p. Za dôvody pre vylúčenie sudcu totiž nemožno považovať okolnosti, ktoré spočívajú v postupe sudcu v konaní alebo v jeho rozhodovaní.

Pokiaľ žalovaný v dovolaní tvrdil, že sudca Okresného súdu Žilina JUDr. Ján Rybárik na pojednávaní priznal obavy pred disciplinárnou sankciou z dôvodu, že by po zrušení veci odvolacím súdom rozhodol odlišne ako v predchádzajúcom rozhodnutí, dovolací súd aj túto námietku považuje za neopodstatnenú. Z obsahu zápisníc o pojednávaní pred súdom prvého stupňa z 8. februára 2010 a 26. apríla 2010, na ktorých by mohlo dôjsť k vyššie uvedenému vyjadreniu sudcu, takéto okolnosti nevyplývajú. Žalovaný na uvedených pojednávaniach, napriek údajnému tvrdeniu sudcu o obavách pred disciplinárnou sankciou, právo vzniesť námietku zaujatosti proti tomuto sudcovi nevyužil a nezaujatosť sudcu JUDr. Jána Rybárika nespochybnil ani v ďalších jeho písomných podaniach (odvolanie proti rozsudku na č.l. 270 spisu). Dovolací súd vyššie uvedené pochybnosti žalovaného nepovažuje za také, ktoré by mohli mať právnu relevanciu a je toho názoru, že sú motivované tým, že nebolo rozhodnuté podľa subjektívnych predstáv žalovaného; hodnotenie správnosti súdneho konania, resp. rozhodovania nepatrí účastníkovi konania a nemôže objektívne zakladať pochybnosti o nezaujatosti sudcu.

Najvyšší súd Slovenskej republiky preto dospel k záveru, že prípustnosť dovolania v zmysle ustanovenia § 237 písm. g/ O.s.p. z dôvodu, že rozhodovali vylúčení sudcovia, nie je daná.

Obsah dovolania ďalej svedčí o tom, že žalovaný zastáva názor, že súd prvého stupňa nezistil v potrebnom rozsahu skutkový stav a že napadnutý rozsudok odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. K tomu treba uviesť, že neúplnosť (alebo nesprávnosť) skutkových zistení súdu, na ktorých založil rozhodnutie, ani nesprávnosť právneho posúdením veci súdom, nezakladajú procesnú vadu konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p.

Zo všetkých vyššie uvedených dôvodov dospel Najvyšší súd Slovenskej republiky k záveru, že v prejednávanej veci je dovolanie žalovaného podľa Občianskeho súdneho poriadku procesne neprípustné, preto Najvyšší súd Slovenskej republiky mimoriadny opravný prostriedok žalovaného podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. odmietol.

V dovolacom konaní procesne úspešnej žalobkyni vzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania proti žalovanému, ktorý úspech nemal (§ 243b ods. 5 O.s.p., § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Žalobkyňa podala návrh na rozhodnutie o priznaní náhrady trov dovolacieho konania (§ 151 ods. 1 O.s.p.) a trovy tohto konania vyčíslila. Dovolací súd jej priznal náhradu spočívajúcu v odmene advokáta (ktorý ju zastupoval aj pred súdmi nižších stupňov) za 1 úkon právnej služby poskytnutej vypracovaním vyjadrenia z 25. augusta 2011 [§ 14 ods. 1 písm. b/ vyhlášky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení vyhlášky č. 232/2010 Z.z. (ďalej len „vyhláška“)]. Základnú sadzbu tarifnej odmeny za tento úkon právnej služby určil podľa § 11 ods. 1 písm. a/ vyhlášky vo výške 57 €, čo s náhradou výdavkov za miestne telekomunikačné výdavky a miestne prepravné vo výške jednej stotiny výpočtového základu [§ 16 ods. 3 vyhlášky (t.j. 7,41 €)] predstavuje spolu 64,41 €.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie: Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 24. novembra 2011

JUDr. Daniela Sučanská, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Klaudia Vrauková